

Sygn. akt V Pa 45/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzena Głuchowska (spr.)
Sędziowie:	SSO Piotr Leń SSO Stanisław Pilarczyk
Protokolant:	Małgorzata Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 r. w Kaliszu

apelacji Miasta K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 września 2016 r. sygn. akt IV P 361/15

w sprawie z powództwa **J. B. (1), B. G. i M. S.**

przeciwko **Miastu K.**

o odprawę pieniężną

1. Oddala apelację;

2. Zasądza od pozwanego Miasta K. na rzecz powódki J. B. (1) i B. G. po 900 zł (dziewięćset złotych) a na rzecz powoda M. S. kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Stanisław Pilarczyk SSO Marzena Głuchowska (spr.) SSO Piotr Leń

UZASADNIENIE

Powódka J. B. (1) złożyła pozew przeciwko Miastu K. o zasądzenie kwoty 10125,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01.09.2015 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy pieniężnej w związku z rozwiązaniem umowy o pracę z dniem 31.08.2015 r. za wypowiedzeniem z uwagi na likwidację pracodawcy – Miejskiego Zarządu (...) w K..

W odpowiedzi na pozew z dnia 07.10.2015 r. pozwany Miasto K. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Powódka B. G., w dniu 15.09.2015 r. złożyła pozew o zasądzenie od Miasta K. kwoty 18933,00 zł tytułem odprawy pieniężnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.09.2015 r.

W odpowiedzi na pozew z dnia 07.10.2015 r. pozwany Miasto K. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Powód M. S. w dniu 15.09.2015 r. złożył pozew przeciwko Miastu K. o zapłatę kwoty 5621,19 zł tytułem odprawy pieniężnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.09.2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód zażądał zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew datowanej na dzień 07.10.2015 r. pozwany Miasto K., wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm.

Wyrokiem z dnia 26.09.2016 r. w sprawie IV P 361/15 Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu zasądził od pozwanego Miasta K. na rzecz powódki J. B. (1) tytułem odprawy pieniężnej kwotę 10125,00 zł, na rzecz B. G. tytułem odprawy pieniężnej kwotę 18933,00 zł., na rzecz M. S. tytułem odprawy pieniężnej kwotę 3675,46 zł, co do wszystkich powodów z ustawowymi odsetkami od dnia 01.09.2015 r., rozstrzygnął o kosztach postępowania, kosztach zastępstwa procesowego i o rygorze natychmiastowej wykonalności co do jednomiesięcznego wynagrodzenia powodów.

Rozstrzygając sprawę, Sąd I instancji ustalił co następuje:

Powódka J. B. (1) była zatrudniona w Miejskim Zarządzie (...) w K. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 02.01.2001 r. na stanowisku starszego specjalisty ds. administracyjnych za wynagrodzeniem 3375,45 zł brutto miesięcznie.

Powódka J. B. (1) od 2008 r. pobiera emeryturę.

Powódka B. G. była zatrudniona w Miejskim Zarządzie (...) w K. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 02.01.2001 r. na stanowisku głównej księgowej za wynagrodzeniem 6311,00 zł brutto miesięcznie.

Powódka B. G. od 2010 r. pobiera emeryturę.

Powód M. S. był zatrudniony w Miejskim Zarządzie (...) w K. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 26.03.2001 r. w połowie wymiaru czasu pracy na stanowisku starszego specjalisty za wynagrodzeniem 1837,73 zł brutto miesięcznie.

Strony przedmiotowej umowy o pracę rozwiązały ją na jeden dzień, aby powód mógł uzyskać uprawnienie do emerytury. Wówczas powód otrzymał odprawę emerytalną w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia. Po czym powód i (...) w K. zawarli kolejną umowę o pracę na czas nieokreślony w dniu 01.10.2008 r. na tych samych warunkach.

Miejski Zarząd (...) w K. był zakładem budżetowym Miasta K.. Podmiot ten zawsze zatrudniał poniżej 20 pracowników.

Na mocy zarządzenia Dyrektora (...) nr (...) z dnia 27.08.2009 r. został wprowadzony nowy regulamin wynagradzania, który w § 13 punkt 6 przewidywał, iż pracownikom (...) przysługuje odprawa pieniężna przy rozwiązywaniu z pracownikami stosunków pracy z powodu likwidacji pracodawcy – odpowiednio do przepisów art. 8 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Przedmiotowy regulamin został skonsultowany z radcą prawnym, prowadzącym obsługę prawną (...) jak i obsługę prawną Miasta K..

Ponadto został przedłożony w Wydziale Organizacyjnym Urzędu Miasta. Ani radca prawny, ani też Miasto K. nie miało żadnych uwag do regulaminu wynagradzania. Przy czym Miasto K. było uprawnione do zwrotu przedmiotowego regulaminu wynagradzania Dyrektorowi (...) celem ewentualnego skorygowania zapisów regulaminu.

Powodowie w żaden sposób nie uczestniczyli, ani też nie ingerowali w tworzenie nowego regulaminu wynagradzania.

Uchwałą nr (...) Rady Miejskiej K.z dnia 30.04.2015 r. samorządowy zakład budżetowy – Miejski Zarząd (...) w K.z dniem 31.08.2015 r. został zlikwidowany, zaś zadania wykonywane przez ten zakład zostały przejęte do prowadzenia przez samorządowy zakład budżetowy o nazwie Miejski Zarząd Budynków Mieszkalnych w K..

W § 3 i 4 tej uchwały wskazano, że mienie jak i pozostałe po likwidacji należności i zobowiązania zlikwidowanego (...) przejmują Miasto K..

Czynności likwidacyjne powierzono powołanemu przez Prezydenta Miasta K. likwidatorowi w osobie radcy prawnego O. K..

Zarządzeniem nr (...) likwidatora (...) z dnia 10.08.2015 r. został uchylony § 13 regulaminu wynagradzania wprowadzonego na mocy zarządzenia nr (...) z dnia 27.08.2009 r. W § 2 ustęp 2 zarządzenia likwidatora wskazano, że zmiany w regulaminie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia podania go do wiadomości pracowników, które nastąpi przez wywieszenie na tablicy ogłoszeń, stronie internetowej jednostki oraz potwierdzenie własnoręcznym podpisem stosownego oświadczenia.

W tym samym dniu powodowie za pokwitowaniem otrzymali przedmiotowe zarządzenie wraz z kserokopią regulaminu (okoliczności przyznane przez powodów w pozwie).

Powodowie nie otrzymali wypowiedzenia warunków płacy w zakresie jak w zarządzeniu likwidatora.

Likwidator (...) w likwidacji wręczył oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy o pracę powódkom J. B. (1) i B. G. w dniu 28.05.2015 r. oraz powodowi M. S. w dniu 29.05.2015 r.

We wszystkich wypowiedzeniach likwidator wskazał, iż przyczyną wypowiedzenia jest:

1. likwidacja zakładu pracy w rozumieniu art. 41¹kp;
2. uchwała Rady Miejskiej K. nr (...) z dnia 30.04.2015 r. w sprawie likwidacji samorządowego zakładu budżetowego (...) w K..

Stosunki pracy z powodami uległy rozwiązaniu wskutek wypowiedzenia z dniem 31.08.2015 r.

Powódki J. B. (1) i B. G. z dniem rozwiązania stosunku pracy otrzymały odprawę emerytalną w wysokości 6 – cio miesięcznego wynagrodzenia.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd I instancji przyjął, iż legitymację procesową bierną w niniejszej sprawie miało Miasto K. zważywszy na zapis § 3 i 4 uchwały Rady Miejskiej K.nr (...) z dnia 30.04.2015 r. Nadto Sąd I instancji przyjął, iż regulamin wynagradzania może przyznawać lepsze warunki zatrudnienia niż powszechnie obowiązujące. Powodowie byli pracownikami samorządowymi w myśl przepisu art. 2 punkt 3 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych, co oznacza, iż wobec nich w zakresie warunków pracy i płacy miał zastosowanie rozdział IV tej ustawy, normujący uprawnienia pracownika samorządowego, w tym i zasady wynagradzania. Przy czym przepis art. 43 ustęp 1 tej ustawy stanowił, iż w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu pracy. Sąd przyjął także, iż rozdział IV ustawy dla pracowników samorządowych nie przewiduje odprawy pieniężnej należnej w przypadku rozwiązania stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika, ale pracownikom samorządowym należna jest odprawa w przypadku rozwiązania stosunku pracy z uwagi na likwidację - tak jak w niniejszej sprawie - samorządowego zakładu budżetowego pod warunkiem, że zakład ten zatrudnia powyżej

20 pracowników. Wobec tego, iż (...)w K.zatrudnił poniżej 20 pracowników, w ocenie Sądu I instancji, powszechnie obowiązujące przepisy nie dały uprawnienia powodom do odprawy.

Nadto Sąd I instancji przyjął, iż uprawnienie do odprawy pieniężnej nadawał § 13 punkt 6 Regulaminu wynagradzania wprowadzonego zarządzeniem dyrektora (...) z dnia 27.08.2009 r. nr (...) w przypadku likwidacji pracodawcy. Według Sądu I instancji powyższy regulamin w świetle art. 18 § 1 kp w związku z art. 43 ustęp 1 ustawy o pracownikach samorządowych jest ważny. Nadto Sąd I instancji przyjął, iż uchylenie przedmiotowego zapisu w regulaminie wynagradzania, przyznającego powodom odprawę z tytułu rozwiązania stosunku pracy wskutek likwidacji pracodawcy dla swej skuteczności wobec powodów wymagało wręczenia im wypowiedzenia warunków płacy zgodnie z art. 42 kp. W tych okolicznościach Sąd orzekł jak w punkcie o zasądzeniu na rzecz powodów odpraw pieniężnych. Sąd co do powoda M. S. uwzględnił do obliczenia odprawy jego staż pracy u pracodawcy po przyznaniu emerytury i pobraniu odprawy emerytalnej, natomiast co do powódek B. i G. nie uwzględnił przy przyznaniu odprawy pieniężnej, wypłacenia powódkom po rozwiązaniu stosunku pracy odpraw emerytalnych w wysokości 6-cio miesięcznego wynagrodzenia.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez pozwanego w części zasądzonej od pozwanego na rzecz powodów odprawy pieniężne, w części zasądzonej od pozwanego na rzecz powodów należności z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, w części zasądzonej od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu należności z tytułu nieuiszczonych kosztów postępowania oraz w części, w której wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności co do należności odpowiadających jednomiesięcznym wynagrodzeniom powodów.

Skarżący zarzucił wyrokowi

- rażące naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 4 ust 1 punkt 3, art. 36 i 39 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 902), w związku z naruszeniem art. 1 i art. 8 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2016 r. poz. 1474) i naruszeniem art. 4, 5 i następne ustawy z dnia 17.12.2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 z późn.zm.) poprzez odpowiednio nieprawidłową wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz ich niezastosowanie i przyjęcie w konsekwencji przez Sąd, że uprawnienie powodów do odprawy pieniężnej z tytułu likwidacji pracodawcy samorządowego liczącego mniej niż 20 pracowników nadał § 13 punkt 6 Regulaminu Wynagradzania wprowadzonego zarządzeniem Dyrektora Miejskiego Zarządu (...) w K., pomimo skutecznego uchylenia tego zapisu zarządzeniem likwidatora (...) nr (...) z dnia 10.08.2015 r.,
- rażące naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 58 § 1 i § 2 i art. 11² i 11³ kp. w związku z art. 56 K.c. i art. 300 K.p oraz art. 5 K.c poprzez uznanie przez Sąd za ważny zapis § 13punkt 6 kwestionowanego Regulaminu Wynagradzania (...), podczas, gdy czynność prawa w postaci zarządzenia Dyrektora (...)u z dnia 27.08.2009 r. nr (...) wprowadzającego zmiany do regulaminu, sprzeczna z ustawami wymienionymi w zarzutach apelacyjnych i zasadami współżycia społecznego, dotknięta jest sankcją bezwzględnej nieważności,
- naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 42 K.p poprzez niewłaściwą interpretację i błędne zastosowanie poprzez przyjęcie przez Sąd, że uchylenie zarządzeniem likwidatora z dnia 10.08.2015 r. zapisu § 13 punkt 6 Regulaminu Wynagradzania (...), wobec niezłożenia powodom wypowiedzenia warunków płacy uznać należy za bezskuteczne, podczas gdy czynność ta nie wymagała złożenia wypowiedzenia,
- naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 16 ustawy z dnia 27.08.2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zmianami) stanowiącego podstawę uchwały organu stanowiącego Miasta o likwidacji (...), poprzez jego niezastosowanie w sprawie i przyznanie odpraw pieniężnych w związku z błędną interpretacją art. 43 ust 1 ustawy o pracownikach samorządowych i zastosowaniem art. 18 k.p. w sytuacji, w której ustawodawca w art. 39 ustawy o pracownikach samorządowych zamkniętym katalogiem określił warunki i elementy wynagrodzenia pracowników samorządowych oraz delegacje ich ustanowienia.,

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 8 k.p poprzez błędne jego zastosowanie i zinterpretowanie poprzez przyjęcie przez Sąd, że skutki zaniedbań związanych ze spornym Regulaminem, Miasto usiłuje przerzucić na powodów, traktując to jako nadużycie prawa przez Miasto w sytuacji w której wyłącznie odpowiedzialnym za wprowadzenie kwestionowanego zapisu § 13 punkt 6 Regulaminu Wynagradzania (...), dopuszczając się nadużycia prawa i skutków stąd wypływających był, dyrektor (...), a nie Miasto,
- rażące naruszenie przepisów postępowanie, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227 Kpc poprzez niewłaściwe zastosowanie i w następstwie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka radcy prawnego zlikwidowanego (...) na okoliczności sprowadzające się do uzyskania prawnej oceny zapisu § 13 punkt 6 Regulaminu Wynagradzania (...) i nadania tym zeznaniom istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji w której przeprowadzenie tego dowodu na taką okoliczność było proceduralnie nieuprawnione i niedopuszczalne,
- rażące naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego – zeznań świadka radcy prawnego J. B. (2) błędnego wniosku rzutującego na istotę rozstrzygnięcia Sądu, że zmiana Regulaminu Wynagradzania (...) (§ 13 punkt 6) stanowiła zgodną z prawem podstawę nabycia przez powodów prawa do odprawy pieniężnej, czym Sąd przekroczył swobodną ocenę dowodów, podczas gdy zmiana ta naruszała istotnie obowiązujący porządek prawny.

Składając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonych punktach, poprzez oddalenie powództwa powodów, obciążenie ich kosztami procesu oraz o uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, w tym kasztach zastępstwa procesowego.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które w istocie nie są kwestionowane i Sąd II instancji przyjmuje powyższe ustalenia faktyczne za własne. Trafne także z powyższych ustaleń wywiedziono wnioski.

Co do zarzutu rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 4 ust 1 punkt 3, art. 36 i 39 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 902), w związku z naruszeniem art. 1 i art. 8 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2016 r. poz. 1474) i naruszeniem art. 4, 5 i następne ustawy z dnia 17.12.2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 z późn. zm.) poprzez odpowiednio nieprawidłową wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz ich niezastosowanie i przyjęcie w konsekwencji przez Sąd, że uprawnienie powodów do doprawy pieniężnej z tytułu likwidacji pracodawcy samorządowego liczącego mniej niż 20 pracowników nadał § 13 punkt 6 Regulaminu Wynagradzania wprowadzonego zarządzeniem Dyrektora Miejskiego Zarządu (...) w K., pomimo skutecznego uchylenia tego zapisu zarządzeniem likwidatora (...) nr (...) z dnia 10.08.2015 r., stwierdzić należy.

Pracownicy samorządowi, objęci niniejszą sprawą, zatrudnieni byli w oparciu o umowy o pracę, co wynika z art. 4 ust 1 punkt 3 ustawy o pracownikach samorządowych. W myśl art. 36 ust 2 wymienionej ustawy pracownikom samorządowym przysługują wynagrodzenia, dodatki i nagrody określone w powyższym przepisie. Powyższe nie wyklucza tego, iż pracownikom samorządowym przysługują inne należności, określone odrębnymi przepisami, które mają do nich zastosowanie po myśl art. 43 ust 1 cyt. ustawy. Przepis art. 39 wymienionej ustawy reguluje kwestie dotyczące regulaminu wynagradzania. Regulamin taki w świetle przepisów prawa pracy taktować należy

jako źródło prawa pracy. Tak wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w przywołanym przez pozwanego wyroku z dnia 07.07.1992 r. SA/Wr 693/92. Sąd ten we wskazanym rozstrzygnięciu zajmował się uchwałą rady gminy, która przewidziała odprawy pieniężne dla pracowników gminy zatrudnionych na podstawie wyboru lub powołania i wprowadzonym na jej podstawie przepisem w regulaminie wynagradzania. Rozstrzygnięcie Sądu wskazuje, iż akt taki powinien być w odpowiednim trybie zaskarżony, aby pozbawić go mocy prawnej. Z powyższego wyroku wynika także, iż z treści art. 18 § 2 Kodeksu pracy nie można wyprowadzić wniosku, że organy gminy, reprezentujące gminę jako zakład pracy, mogą zatrudnionym pracownikom przyznawać uprawnienia pracownicze korzystniejsze niż przewidziane w przepisach o pracownikach samorządowych, przy czym także wyraźnie wynika iż przedmiotem rozpoznania w powyższej sprawie była ważność uchwały rady gminy, a nie roszczenia wynikające z indywidualnych stosunków pracy.

Przepisy ustawy z dnia 17.12.2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 z późn. zm.) nie dotyczą rozstrzygnięcia Sądu. Ich adresatem jest osoba wchodząca w skład organu wykonującego budżet lub plan finansowy jednostki sektora finansów publicznych albo organu zarządzającego podmiotu niezaliczanego do sektora finansów publicznych, któremu przekazano do wykorzystania lub dysponowania środki publiczne lub zarządzającego mieniem tych jednostek lub podmiotów. Wymienione w art. 5 sytuacje, czym jest naruszenie dyscypliny finansów publicznych, w żaden sposób nie przystają do stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Fakt naruszenia takich przepisów przez pracowników pozwanego, czy likwidowanej jednostki nie wpływa na ocenę ważności spornego regulaminu wynagradzania. Sąd I instancji wyraźnie stwierdził, iż do powodów nie znajduje zastosowania ustawa art. 1 i art. 8 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2016 r. poz. 1474), z uwagi na liczbę zatrudnionych tam pracowników, a więc nie naruszył przepisów tej ustawy. Z drugiej strony pozwany wyraźnie przyznał, iż przepisy tej ustawy znajdują zastosowanie do pracowników samorządowych, w przypadku likwidacji jednostek zatrudniających ponad 20 pracowników. Potwierdza to pogląd, iż pracownikom samorządowym przysługują także świadczenia, przewidziane w innych, niż ustawa o pracownikach samorządowych, przepisach, inne niż wymienione w katalogu art. 39 ustawy o pracownikach samorządowych. Cytowany w apelacji pogląd kancelarii (...) Sp.k. w L.potwierdza pogląd, iż pracodawca może korzystniej uregulować kwestie wynagrodzeń pracowników i przewidzieć prawo do odprawy pieniężnej w razie likwidacji jednostki, także w stosunku do osób zatrudnionych w jednostce zatrudniającej mniej niż 20 pracowników. W wywodzie stwierdzono ograniczenia wynikające w tym zakresie z obowiązku zachowania dyscypliny finansowej. Z poglądem tym należy się w pełni zgodzić, z tym zastrzeżeniem, iż przy przyjęciu, iż doszło do wydania regulaminu przewidującego odprawy pieniężne nawet w jednostce zatrudniającej mniej niż 20 pracowników, świadczenia takie przysługują dopóki akt je wprowadzający nie zostanie w przewidzianym trybie obalony.

Co do skutecznego uchylecia § 13 punkt 6 Regulaminu Wynagradzania wprowadzonego zarządzeniem Dyrektora Miejskiego Zarządu (...) w K. zarządzeniem likwidatora (...) nr (...) z dnia 10.08.2015 r., powyższa okoliczność nie budzi wątpliwości, z tym że istotna jest data z jaką powyższy regulamin został uchylony oraz skutki uchylecia dla indywidualnych pracowników, o czym niżej.

Co do zarzutu rażącego naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 58 § 1 i § 2 i art. 11² i 11³ K.p. w związku z art. 56 K.c. i art. 300 K.p. oraz art. 5 K.c. poprzez uznanie przez Sąd za ważny zapis § 13punkt 6 kwestionowanego Regulaminu Wynagradzania (...), podczas, gdy czynność prawa w postaci zarządzenia dyrektora (...)u z dnia 27.08.2009 r. nr (...) wprowadzającego zmiany do regulaminu, sprzeczna z ustawami wymienionymi w zarzutach apelacyjnych i zasadami współżycia społecznego, dotknięta jest sankcją bezwzględnej nieważności, stwierdzić należy.

Skarżący jako czynność prawną traktuje zarządzenie Dyrektora Miejskiego Zarządu (...) z dnia 27.08.2009 r. wprowadzające regulamin wynagradzania. Zdaniem Sądu Okręgowego powyższe zarządzenie i regulamin wynagradzania nie jest czynnością prawną, jako takie nie mogą być oceniane z punktu widzenia wad oświadczeń woli. Zarządzenie i wprowadzany nim regulamin wynagradzania jest aktem prawnym prawa pracy i jako takie może być oceniane jako wydane w oparciu o obowiązujące przepisy, czy z ich przekroczeniem, ale stwierdzenie istnienia

powyższych wad nie powoduje nieważności powyższego aktu wstecz od daty wydania. Pozwany w niniejszej sprawie powyższy akt znał, gdyż istniał on przez okres ponad 6 lat i był stosowany. Uznał powyższy akt za obowiązujący, skoro został on uchylony przez likwidatora (...) nr (...) z dnia 10.08.2015 r. Twierdzenie obecnie, iż powyższy akt był dotknięty sankcją bezwzględnej nieważności od daty jego wydania, jest nieuzasadnione.

Co do zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 42 K.p. poprzez niewłaściwą interpretację i błędne zastosowanie poprzez przyjęcie przez Sąd, że uchylene zarządzeniem likwidatora z dnia 10.08.2015 r. zapisu § 13 punkt 6 Regulaminu Wynagradzania (...), wobec niezłożenia powodom wypowiedzenia warunków płacy uznać należy za bezskuteczne, podczas gdy czynność ta nie wymagała złożenia wypowiedzenia, stwierdzić należy. Zmiana warunków wynagradzania, w sytuacji ich skonkretyzowania w obowiązującym u pracodawcy regulaminie wynagradzania, wymagała wypowiedzenia zmieniającego. Stanowisko takie uznać należy za ugruntowane w orzecznictwie. Podzielić należy w tym względzie pogląd Sadu I instancji i przywołane przez ten Sąd orzecznictwo.

Co do zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 16 ustawy z dnia 27.08.2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zmianami) stanowiącego podstawę uchwały organu stanowiącego Miasta o likwidacji (...), poprzez jego niezastosowanie w sprawie i przyznanie odpraw pieniężnych w związku z błędną interpretacją art. 43 ust 1 ustawy o pracownikach samorządowych i zastosowaniem art. 18 k.p. w sytuacji, w której ustawodawca w art. 39 ustawy o pracownikach samorządowych zamkniętym katalogiem określił warunki i elementy wynagrodzenia pracowników samorządowych oraz delegacje ich ustanowienia, stwierdzić należy. W art. 16 ustawy z dnia 27.08.2009 r. o finansach publicznych przewidziano zasady tworzenia, łącznia i likwidacji samorządowych zakładów budżetowych. Miasto K. nabyło status pozwanego w niniejszej sprawie właśnie w wyniku likwidacji zakładu budżetowego Miejskiego Zarządu (...). W niniejszej sprawie trudno zrozumieć na czym miałyby polegać naruszenie powyższego przepisu przez Sąd I instancji.

Co do zarzutu naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 8 k.p. poprzez błędne jego zastosowanie i zinterpretowanie poprzez przyjęcie przez Sąd, że skutki zaniedbań związanych ze spornym Regulaminem, Miasto usiłuje przerzucić na powodów, traktując to jako nadużycie prawa przez Miasto w sytuacji w której wyłącznie odpowiedzialnym za wprowadzenie kwestionowanego zapisu § 13 punkt 6 Regulaminu Wynagradzania (...), dopuszczając się nadużycia prawa i skutków stąd wypływających był dyrektor (...), a nie Miasto, stwierdzić należy, iż Sąd w niniejszej sprawie nie orzekał stosując art. 8 k.p. Stwierdzenia zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, iż skutki dopuszczenia do wydania, istnienia i stosowania regulaminu wynagradzania, który jak twierdzi pozwany był nieważny, oznaczają tylko iż to nie powodów obciążają powyższe okoliczności, bo to nie powodowie byli władni wydać sporny regulamin, oceniać go czy kwestionować.

Co do zarzutu rażącego naruszenie przepisów postępowanie, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227 Kpc poprzez niewłaściwe zastosowanie i w następstwie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka radcy prawnego zlikwidowanego (...) na okoliczności sprowadzające się do uzyskania prawnej oceny zapisu § 13 punkt 6 Regulaminu Wynagradzania (...) i nadania tym zeznaniom istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji w której przeprowadzenie tego dowodu na taką okoliczność było proceduralnie nieuprawnione i niedopuszczalne oraz co do zarzutu rażącego naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego – zeznań świadka radcy prawnego J. B. (2) błędnego wniosku rzutującego na istotę rozstrzygnięcia Sądu, że zmiana Regulaminu Wynagradzania (...) (§ 13 punkt 6) stanowiła zgodną z prawem podstawę nabycia przez powodów prawa do odprawy pieniężnej, czym Sąd przekroczył swobodną ocenę dowodów, podczas gdy zmiana ta naruszała istotnie obowiązujący porządek prawny, stwierdzić należy. Pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 07.06.2016 r. złożył wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka radcy prawnego J. B. (2) na okoliczność zasadności i sposobu wprowadzania zmian do regulaminu wynagradzania. W piśmie z dnia 23.08.2016 r. pełnomocnik pozwanego powyższy wniosek cofnął. Sąd I instancji na rozprawie z dnia 13.09.2016 r. dopuścił z urzędu dowód z zeznań świadka J. B. (2) na okoliczność sposobu wprowadzenia zmian do regulaminu wynagradzania. Sąd I instancji nie przeprowadzał dowodu z zeznań tego świadka na okoliczność uzyskania prawnej oceny zapisu § 13 punkt 6 Regulaminu Wynagradzania (...). Świadek stwierdził jedynie, iż powyższy akt weryfikował, także jako pracownik Urzędu Miejskiego w K. i nie miał zastrzeżeń co do wprowadzonych w nim zapisów dotyczących odprawy pieniężnej. Sąd I instancji w swoim

uzasadnieniu przywołał zeznania świadka B. ustalając okoliczności związane z wprowadzeniem spornego regulaminu wynagradzania. Twierdzenia pozwanego, iż zeznania świadka przeprowadzono na okoliczność oceny prawnej charakteru spornego regulaminu wynagradzania są więc nieuprawnione. Wywodząc wnioski ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Skarżący w istocie nie kwestionuje dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodu lecz polemizuje z oceną prawną spornego regulaminu wynagradzania, co nie mieści się w pojęciu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia zasad, określonych w art. 233 k.p.c., wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż sąd przyjął, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.04.2009 r., II PK 261/08, Lex nr 707877; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19.12.2013 r., I ACa 868/13, Lex nr 1416146).

Naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny, dokonanej przez sąd, z wykazaniem, iż jest ona wadliwa i oczywiście błędna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.01.2005 r., IV CK 377/04, Lex nr 589995; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2001 r., II CKN 588/99, Lex nr 52347).

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguły swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., IV CKN 1316/00, Lex nr 80273).

Swobodna sędziowska ocena dowodów może być podważona jedynie wówczas, gdyby okazała się rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.05.2002 r., I PKN 50/01, Lex nr 564460; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.12.2002 r., II UK 195/02, Lex nr 1165518).

Same, nawet poważne, wątpliwości co do trafności oceny, dokonywanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykraczała ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.11.2003 r., IV CK 183/02, Lex nr 164006; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10.05.2002 r., CKN 1037/00, Lex nr 564703; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012 r., I UK 347/11, Lex nr 1216836).

Sądowi I instancji nie można postawić zarzutu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ocenił w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Wobec powyższego apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu w myśl art. 385 kpc. O kosztach orzeczono w myśl art. 98 kpc.

SSO Stanisław Pilarczyk SSO Marzena Głuchowska SSO Piotr Ień